Szépségversenyen a könnyűipar újdonságai

Az Iparművészeti Tanács és a Könnyűipari Minisztérium tavaly is meghirdette az év legszebb termékének pályázatát. Az 1962-es új gyártmányok közül a pályázatra háromezret küldtek be tervezőik és az üzemek.

A zsüri elé szerdán először textil méteráruk kerültek. A pályadíjra legesélyesebb újdonságok között volt a polyvelanonek elnevezett műszálat tartalmazó selyemfényű, puha fogású düftin, továbbá a sportruházathoz különösen alkalmas, a lastex-fürdőruhához hasonló rugalmasságú helankaszövet és a női reggeli köntösre szánt dauer-kloké, amelynek kreppelése tartósan megmarad. A selyemipar is több újszerű kelmét küldött a pályázatra.

A bizottság tagjainak véleménye szerint a pályázat, amelyet tavaly már ötödször hirdettek meg, ismét eredményesen hozzájárult a könnyűipari termékek választékának növeléséhez. A pályázókat összesen 160 000 forinttal jutalmazzák. (MTI)

Emeletráépítésen—egy panasz nyomában

A Lenin körút 48. szám alatt folyó emeletráépítés okozta mostoha körülményekről telefonon tett panaszt szerkesztőségünknek Nagy János és Egri Lajosné. Mindketten a földszinten laknak, ahol már hetek óta folyik a villanyszerelés a kőművesmunkákkal együtt. Magunk is meggyőződtünk a helyszínen, hogy szombatonként, munka végeztével a függőfolyosón ott hagyták a munkások a kőtörmeléket.

Rendetlenség, veszélyes zónák

Szinte életveszélyes volt a lakásból a ki- és bejárás. Nagy János lakását akkor nap öntötte el a füst, s fűhöz-fához szaladgáltak, mire a kéményből — csak hétfőn reggel! — kigolyózták a beléhullt kőtörmeléket. Addig nem tüzelhettek a lakásban. Nagy János panaszára korábban megjegyezte egy kőműves: a belvárosi lakásért meg kell szenvedni. Más alkalommal a villanyszerelők a sötét lépcsőházban keresztül-kasul rakták a pallókat. A lakók bukdácsoltak a sötétben. Egri Lajosné konyhájában levágtak két szabálytalanul bekötött villanyt. A konyhára sötétség borult. Egriné elbeszélése szerint a műveletet végző villanyszerelő felajánlotta, hogy van egy kollegája, aki biztosan elvállalná a villany megjavítását, természetesen munka után...

Más alkalommal ugyancsak Egriné lakásában dolgoztak a villanyszerelők, akik délben azzal mentek ebédelni, hogy fél óra múlva folytatják a munkát. Az idős asszony, Egriné ott tartotta a takarítónőt, hogy majd rendbe tegye utánuk a lakást. A szerelők azonban még 2 órakor sem kerültek elő. Egriné elmondása szerint twisteltek lent a pincében.

Mit mond az építésvezető?

Az emeletráépítést a Csongrád Megyei Építőipari Vállalat végzi, a munka megrendelője az Ingatlankezelő Vállalat. A panaszok után megkerestük az építésvezetőséget. Szögi Ferenc építésvezető és Ács Imre villanyszerelő csoportvezető együttes tájékoztatása szerint csak egyszer kötelesek az útból eltakarítani a kőtörmeléket, az építéssel járó rendetlenséget, amikor az épületen befejezték a munkát. Különben is az iparosok utáni takarításért négyzetméterenként 1 forint 50 szerepel a költségvetésben. A hétvégi munkaszünet előtt ezért nem takaríttatnak.

— Én ugyan nem takarítok az istennek se, nem vagyok rá köteles — szólt közbe Zsiha János fiatal villanyszerelő. Igazat adtak neki. Takarítson tehát a lakó, ha nem tetszik neki a rendetlenség.

Jobb együttműködést!

— Csak nézze meg a Jégkunyhó fölötti emeletráépítést! Ott mi van! Mit szóljanak akkor azok, akik most is ott laknak? — mondták. Hallottam viszont csodálatos történeteket lakókról, akik nem viselkednek angyali módon, ha megjelenik lakásukban a vállalat egy-egy kőműves vagy villanyszerelője és dolgozni kezd. A nyomdafestéket nem tűrő történetek hallatán az építőmunkásoknak is igazuk lehet, viszont a lakók is több emberséget és megértést várnak az építőktől.

S ha már az igazság-osztásnál tartunk, osszunk belőle az ingatlankezelő vállalatnak is, aki az emeletráépítést végezteti ebben a házban. Az építőipari szakemberek nagyon elcsodálkoztak, hogy a Lenin körút 48. szám alatti házban a pincében levő házmesteri lakást is felújítják, ezreket költenek rá, pedig nem éri meg, úgysem lesz belőle egészséges lakás. A házmester továbbra is vizes lakásban lakik majd, mint 20 év óta. Ebben a lakásban ment tönkre az egészsége. Nem lenne emberségesebb dolog a pincéből felköltöztetni a házmestert a földszintre, talán éppen Nagy János lakásába? Onnan pedig Nagyék feljebb költöznének. Ez persze csak javaslat. A házmesteri lakás ugyanis nem lesz szárazabb a parkettázással. A falak éppúgy levetik a vakolatot, mint eddig, a bútorok és a ruhaneműk éppúgy megpenészednek, mint eddig, s a házmester sem lesz egészségesebb.

L. F.

Levél tizenkét szegedi gimnazistához

Amikor találkoztunk a Radnóti Miklós Gimnázium biológiai előadójában, és amikor hallottam, hogy a Dél-Magyarország főszerkesztő-helyettesének előadása után milyen okos kérdéseket tesznek fel, már akkor gondoltam, hogy munkájukról nem lesz könnyű beszámolni.

Újságíró-nyomdaipari szakkört alakítottak a tanév kezdetén, s a szakkör ma is változatlan létszámmal működik. Kezembe nyomták a pontosan, szépen vezetett szakköri jegyzőkönyvet, melyből kiderült, hogy meglátogatták már a szegedi nyomdát és kliséüzemet, jártak a Dél-Magyarország szerkesztőségében. Megtudhattam belőle, hogy a szakkör újságíró-vendégei miről tartottak előadást, s azt is, hogy a régebbi előadásokat milyen kérdéseik követték.

Körülbelül olyanok, mint amilyenek most hangzottak el, amikor találkoztunk. A másodikos Kabók Ilona megkérdezte az előadót: mikor és miről írt először életében? Az I/B-s Pelle Zsuzsi az olvasók által beküldött írások, levelek sorsa és a bíráló anyagokkal kapcsolatos újságírói magatartás felől érdeklődött; A II/C-s Izsák Pétert az érdekelte, hogy miként lehet valaki újságíró, ugyanígy Kiss Mária, vagy a szakköri elnök Sztojinov Vera, meg Ágai Kati is ugyancsak érdekes kérdéseket tettek fel. Kollégám alig győzte a válaszadást.

Aztán én is kérdeztem. »Miért jelentkeztek ebbe a szakkörbe?« Meglepő válaszukkal kezdődött az igazi élmény. Egyikük sem egyenesen azért jelentkezett, mert újságíró szeretne lenni, ha meg is fordult valamennyiük fejében a gondolat. Mindnyájukat a tudás vágya vezette ide. Megtudni valamit — minél többet! — arról a munkáról, amelyről lényegeset nem hallhattak tanulmányaikban. Megismerni egy olyan hivatást — bocsánat az elfogult túlzásért —: egy olyan világot, amelyről alaposabb ismeretek híján a köztudatban is annyi pozitív vagy negatív irányban eltúlzott, téves elképzelés él.

Ezért írok most levelet Magukhoz, akiket nem elégít ki a felszín, nem elégít ki az »azt mondják« tájékozottsága. Írok Maguknak, mert örülök, hogy mélyebb ismeretekre törekszenek, hogy ennek birtokában saját ízlésük, belátásuk, ítélőképességük szerint alkothassanak megalapozott véleményt.

Mondták, azért is jelentkeztek ebbe a szakkörbe — és e vágyuk felismeréséért csak dicséret illeti kísérletező kedvű tanáraikat —, mert úgy érzik, hogy kinőttek az önképzőkörösdiből. Az nem a maguk ruhája! Elevenebb, élőbb, mozgalmasabb élményre vágynak, a gyakorlati élet rejtélyeinek és eredményeinek, a munkának s az alkotásnak izgalmát keresik.

És milyen tájékozottak! Tizenöt-tizenhat évesek mindössze, de már napi- és időszaki lapok egész sorát olvassák rendszeresen. Újságírók neveit sorolják, azokét, akiknek szívesen veszik kézbe írásait. Emlékezetes riportokról beszélnek, ismerik a lapok rovatait és azt is rendre kitalálják, hogy ki rejtőzik a monogramok mögött.

Arra gondoltam, mikor elbúcsúztam Maguktól, hogy kollégáimnak is ajánlani fogom: látogassák meg ezt a kis szakkört. Lelkesítő, jó érzés akár csak egy órát is abban a biológiai előadóban tölteni. És a levél írása közben az jut eszembe, hogy az előző két bekezdéssel magam is beálltam azok sorába, akik megpróbáltak erre a kérdésre felelni: hogyan lehet valaki újságíróvá? Sőt, talán arra is: hogyan maradhat igazi újságíró? Hiszen sokan nem lelték többé tolluk korábbi erejét, csak azért, mert kiáludt bennük az élet igazi mély megismerésének az a vágya, amely Magukat ösztönösen is ebbe a szakkörbe irányította. És mindenki kevésbé érzi és érti Maguknál ezt a kort, korunkat, aki azt hiszi, hogy az íróasztala mellett töltött órák pótolhatják a nagy I-vel írandó Ismeretet, amely mindig új, s amelyet épp ezért keresni is mindig megújuló, őszinte érdeklődéssel kell.

Kedves Tizenketten! Ha maguk közül senki sem lesz újságíró, az még nem baj. De ha valamelyikük bármikor elveszti a gyakorlati élet iránti vonzódást, az újabb és újabb tudás megszerzésére irányuló vágyát, akkor semmiféle hivatásnak nem lehet méltó betöltője, s nélkülöznie kell azt az örömöt, amelyet például mostanában minden szakköri ülés hoz Maguknak.

Tulajdonképpen mindezt nem is annyira elsősorban a Maguk dicséretére írom. Sokkal inkább rendünk dicsérete ez. Szüleik és tanáraik már jobban értik, miről szólok. Dicsérete ez annak a világnak, amely ilyen fiatalokat szül, és amelyben a fiatalok ezzel a magatartással és ezzel az életszemlélettel mindenhová, a legmagasabbra is elérkezhetnek, ahová tehetségük, szorgalmuk és tudásuk csak eljuttathatja őket.

A szakkörnek jó munkát, sok sikert kíván és — és bocsánat a szakmai elfogultságért — azt, aki Maguk közül mégiscsak újságíró lesz — külön is üdvözli:

Cserhalmi Imre

APÁK ÉS FIÚK, SZÜLŐK ÉS GYERMEKEK

Két nemzedék tervei, gondjai

A csípős tavaszi szélben szorosan egymás mellett lépkedett apa és fia. Egyforma növésű, szép szál férfiak. A kellemes arcú, jól öltözött fiú nagy hévvel magyarázott:

— Az iskolából javasolták felvételemet a gépészmérnöki karra... A tanulmányi eredményeim jók. Érettségi után ismét nekifekszem a tanulásnak... Ha nem csúszol el valami véletlenen, be kell jutnom az egyetemre.

Az apa csendes, boldog mosolygással hallgatta a terveket, a nagyon is reális elképzeléseket.

— Bízom benned, fiam — mondta halkan —, szorgalmaddal eddig még mindent elértél. Meglátod, ez a vágyad is teljesül, gépészmérnök leszel. Ha az idén nem sikerül, dolgozol és jövőre újra megpróbálod — biztatta a fiút Marschall József, a szegedi 1-es számú vasüzlet boltvezető-helyettese.

Tovább röpködtek a szavak, érlelődtek a gondolatok. Hogyan is lesz majd, ha a fiúnak Pestre kell költözni, mert gépészmérnöki kar csak a fővárosban van.

Az apa azonban hirtelen elkomorodott. Az előbb elhangzott szavak ismerősként csengtek vissza fülébe. Édesanyja hangját hallotta. Ő mondta neki, hogy „bízom benned, fiam", amikor a fiatalon elhúnyt apa koporsójánál a 12 éves, vékony kisfiú megfogadta, majd ő dolgozik, kenyeret keres, csak édesanyja ne szomorkodjon.

Az emlékek tárházából éles képként elevenedtek fel az ifjúság küzdelmes évei. Beállt tanulónak egy magánkereskedő üzletébe. Újságpapírba csomagolt zsíros kenyér volt az ebéd és a vacsora. A nehéz tanulóidő alatt minden alkalmat megragadott, hogy pénzt keressen. Nehéz csomagokat cipelt, s a borravalót egy fillérig édesanyjának adta. Úgy vigyázott egyetlen öltöny ruhájára, mint legdrágább kincsére. Egy évben kétszer, húsvétkor és karácsonykor vette fel, és ilyen ritka ünnepi alkalmakkor juthatott el évenként egyszer-kétszer moziba. Milyen más is most a fia élete. Otthon is megvan a gyereknek mindene és a múltkor... No, de ezt soha nem fogja elfelejteni.

A vállalat igazgatója beszélgetés közben megkérdezte, hogy most is olyan jó tanuló-e még a fiú, mert úgy tudja, első osztálytól végig kitűnő rendű. És felajánlotta, hogy a vállalat taníttatja, társadalmi ösztöndíjat ad a fiúnak. Valami köszönésféle elmondogott még, aztán gyorsan a raktárba sietett. Hogy miért? Talán azért, ne lássák munkatársai a szeméből felcsillanó könnyeket, a meghatottság s a hála könnyeit. Gondolataiból fia hangja riasztotta fel.

— Szaladok, apám, kézilabda-edzésem van...

*

Nemrég kapott kétszobás, szép modern lakást a Szegedi Ruhagyártól Búza István és családja. Az 53 éves családfő a ruhagyárban dolgozik hosszú évek óta mint áruátvevő.

— Három fiam és egy lányom van — mondja büszkén. Az idősebb fiú már megnősült, s a kislányom, aki Hódmezővásárhelyen tanít, szintén férjhez ment.

A lakásban tehát négyre apadt a kis család. Sőt, az egyik fiú ideiglenesen most is távol van, katonaéveit tölti. A kisebbik, a 20 éves, a napokban volt sorozáson. Nem fél a katonaságtól, sőt nagy tervei vannak. A szolgálati idő alatt is tovább akar tanulni. Jóska két évvel ezelőtt szabadult, s a kőműves szakmát tanulta meg. Büszkén mutatja ismerőiseinek azokat a szegedi új házakat, amelyen ő is dolgozott. Szépen keres, havonta mintegy 1700—1800 forintot visz haza. Amikor megkérdeztük tőle, hány öltöny ruhája van a szekrényben, csaknem szomorúan mondta;

— Mindössze hat, de jó lenne már valami újabb, modernebb felöltő.

Mint említettük, tovább akar tanulni, építőipari technikumba jelentkezett. Amikor tervei, gondjai felől érdeklődünk, szerényen, mosolyogva csak annyit mond:

— A terveimről már apa beszélt, építésztechnikus szeretnék lenni. S hogy milyen gondjaim vannak? Legfeljebb az, hogy ha én is katona leszek, ne kerüljek nagyon messzire a szüleimtől, s a várostól. Tudniillik nagyon szeretem a színházat.

Az 53 éves apa örömmel hallgatja fia „nagy gondjait". S nem állja meg szó nélkül, hogy el ne mondja, mint már annyiszor, hogy ő bizony a felszabadulás után volt először színházban. S az első új ruháját a tanonevizsga után kapta mesterétől. Az akkor hordott „ceig" ruha lett az ünneplője. Pedig de sokat vitte a szebbnél szebb öltönyöket szabómesterétől a megrendelőknek! Talán épzen azért öltözteti most ilyen jól gyermekeit, hogy magát is kárpótolja.

*

Kis Ildikót a főiskolán találjuk, az óra közti szünetben beszélget osztálytársaival. Kissé felháborodva meséli:

— Ez az anyu mindig azzal traktál, hogy bezzeg, amikor ő fiatal volt, nem a tupír és a szoknya volt a legnagyobb gondja, hanem az, hogy álláshoz jusson.

Komolyra változik a fiatal lány arca, s most már kicsit több megértéssel fűzi tovább szavait.

— Tudom én, hogy nagyon nehéz élete volt édesanyámnak, s azt is tudom, hogy én vagyok a mindene. Talán még nálam is jobban örül egy-egy új ruhának, s annak is, ha a frizurám a szokottnál is jobban sikerül. Azért korhol csak, hogy az élet komoly oldalait is ismerjem meg.

Ezek a gondolatok, szavak bizony igen szépek egy fiatal lány szájából, s főleg ha komolyan is gondolja őket, ha megérti, hogy édesanyja csak jót akar neki. Azt akarja, hogy gyermeke boldogul-jon, tanítónő legyen, hiszen annak idején ő is az akart lenni. Az élet azonban beleszólt az elképzelésekbe, s tatanítani ugyan tanított, kisgyermekekre vigyázott, míg a „nagyságos asszonyok" szórakoztak. Dolgoznia kellett a mindennapi kenyérért, s hogy fedél legyen a feje fölött. Ezért mondja el újra és újra fiatalságának rossz emlékeit, hogy a kislány még jobban értékelje az előtte álló lehetőségeket, fiatalságának örömeit.

Apák és fiúk, szülők és gyermekek, más tervek, más gondok, más lehetőségek...

Horuczi Lászlóné

Országos favágóverseny

Az Erdészeti Tudományos Kutató Intézet és a MEDOSZ rendezésében szerdán országos favágóverseny kezdődött a Komárom megyei Császáron. Tizenkét csapat vetélkedik egymással, s egy-egy csapatnak két nap alatt körülbelül nyolcvan köbméter fát kell kitermelnie és kiszállítania az erdőből. A gépesített fakitermelési verseny célja: meghatározni a legjobb munkaszervezési módszereket. A 12 napig tartó verseny legjobbjait vándorserleggel és szovjetunióbeli utazással jutalmazzák.

Szóvá tesszük:

Miért csak közületeknek?

Szegeden a Marx téren és környékén, az új bérházakban és a régiekben egyaránt igen sok az iskolás gyermek. Igen gyakori, hogy az iskolásoknak sürgősen szükségük lenne rajzlapra, tollszemre, egyszóval olyan mindennapi cikkekre, amiket pillanatok alatt reggel, vagy a déli órákban, iskolába menet, vagy jövet meg lehet vásárolni. Sajnos, ezt nem tehetik meg az említett környéken lakó gyermekek. Ugyanis a környéken sehol nincs egyetlen papír- és írószerbolt sem. Néhány hónappal ezelőtt nagy örömmel látták, hogy a Marx téren, a ruházati bolt helyén írószereket pakolnak ki a teherautóból. Azt hitték végre teljesül jogos kívánságunk, s ezen a környéken is lesz papír- és írószerbolt.

A papír- és írószerbolt átadása meg is történt, de legnagyobb megdöbbenésre, kikerült az ajtóra a »Csak közületeket szolgálunk ki« táblácska. A napokban még tetézte a bajt is, hogy a Gutenberg utca sarkán működő élelmiszerbolt, ahol eddig a legszükségesebb füzeteket, ceruzákat meg lehetett vásárolni, tatarozás miatt becsukott.

A szülők és gyermekek problémájával felkerestük a Szegedi Kiskereskedelmi Vállalatot, ahol kérdésünkre a következő választ kaptuk:

— A szülők és gyermekek panasza nem ismeretlen és teljesen jogosnak tartjuk —, hangzott a válasz. — Sajnos, azonban eddig nem sikerült helyiséget kapnunk egy Marx téri papír- és írószerbolt létesítéséhez. A közületi bolt, amely most a Marx téren működik, azelőtt a Kálvin téren szolgálta ki az üzemeket, vállalatokat. Ez is azért történt, hogy a Kálvin téren tudjunk egy új papírboltot létesíteni. Az említett közületi bolt helyisége olyan kicsi, s a sok ezer nyomtatványtól annyira zsúfolt, hogy nem tartottuk helyesnek lakossági szolgáltatást is bevezetni. A szülők és gyerekek kérésére azonban mielőbb intézkedünk, vagy úgy, hogy ideiglenes kisegítő személyzet beállításával a lakosság részére is árusítunk az említett boltban, vagy a tanács segítségével mielőbb ezen a környéken is nyitunk megfelelő papír- és írószerboltot.